

Dosar nr. 3600/97/2018

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DECIZIE Nr. 392/2021

Ședința publică de la 07 Aprilie 2021

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE

Judecător

Judecător

Grefier

Pe rol se află soluționarea recursului declarat de reclamantul în contradictoriu cu intimatii pârâți Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara, Serviciul Fiscal Municipal Hunedoara, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Casa Județeană de Pensii Hunedoara precum și a recursului declarat de recurenta pârâtă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara în contradictoriu cu intimatul reclamant Ionici Cornel și intimatii pârâți Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara, Serviciul Fiscal Municipal Hunedoara și Casa Județeană de Pensii Hunedoara, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns recurentul reclamant Ionici Cornel personal ale cărui date de identificare au fost consemnate în caietul grefierului de ședință, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează faptul că s-a parcurs procedura prealabilă premergătoare fixării primului termen de judecată și că recurentul reclamant a solicitat judecarea cauzei în lipsă prin recurs – fila 18.

Se constată că s-a depus la dosar prin serviciul registratură al instanței răspuns la întâmpinare din partea recurenteii pârâte – fila 54.

Recurentul reclamant Ionici Cornel depune la dosar un înscris în susținerea poziției sale de la acest termen de judecată prin care solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

Recurentul reclamant Ionici Cornel, la solicitarea instanței, complinește lipsa semnăturii acestui înscris.

Nemaifiind cereri prealabile de formulat și excepții de invocat instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterea recursurilor.

Recurentul reclamant Ionici Cornel solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii formulate pentru motivele arătate în scris.

În ceea ce privește recursul declarat de pârâtă solicită respingerea acestuia.

Menționează că în cursul anului 2017 a dorit să beneficieze de 4 ani retroactiv vechime pentru pensie motiv pentru care s-a deplasat la ANAF pentru a plăti în acest sens însă i s-a spus că nu poate plăti la acea instituție. În anul 2016 figura ca plătitor de CAS la ANAF, având autorizație de persoană fizică. A fost trimis la Casa Județeană de Pensii Deva unde i s-a spus că nu poate plăti motivat de faptul că nu deține adeverință de la ANAF. S-a întors la ANAF de unde a obținut adeverință în sensul că nu figurează cu datorii și a plătit suma de lei la Casa Județeană de Pensii Deva.

La 2-3 luni de zile după ce a achitat această sumă a fost înștiințat că trebuie să plătească la ANAF suma de lei. Menționează că a contractat un împrumut CAR, a plătit încă o dată.

În anul 2015, din nou, a plătit la casa de asigurări de sănătate retroactiv, având un cont bancar—asupra căruia s-a instituit sechestrul în favoarea pârâtei, punându-l în imposibilitatea de a achita rata bancară. Arată că a achitat CAS-ul până în anul 2015.

Instanța, față de actele de la dosar și de poziția procesuală exprimată de parte, constatând că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei, în baza dispozițiilor art. 394 CPC declară închise dezbaterile și reține cauza spre deliberare și pronunțare.

**- CURTEA DE APEL –
Asupra recursului de față:**

Deliberând asupra recursurilor declarate de către:

- Pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara în nume propriu și pentru Direcția Generală regională a Finanțelor Publice Timișoara (denumită în continuare în cuprinsul prezentei decizii, AJFP) și

- Reclamantul Ionici Cornel

împotriva sentinței administrative nr.773/2020 a Tribunalului Hunedoara, constată următoarele:

1. Prin sentința administrativă nr.773/2020 a Tribunalului Hunedoara, Judecătorul fondului a respins cererea formulată de reclamantul Ionici Cornel în contradictoriu cu pârătele AJFP Hunedoara și CJP Hunedoara, ca fiind formulată împotriva unor persoane fără calitate și a admis în parte, cererea formulată de reclamantul în contradictoriu cu pârâții DGRFP Timișoara, AJFP Hunedoara, Serviciul Fiscal Municipal Hunedoara și a dispus anularea deciziei nr. 17.04.2018 emisă de pârâta DGRFP Timișoara, a menținut deciziile de impunere nr. 07.02.2018, nr. 6290/08.02.2018 și nr. 69728/08.03.2018 emise de pârâta AJFP Hunedoara, Serviciul Fiscal Municipal Hunedoara.

Obiectul cauzei:

..... l a solicitat instanței anularea deciziei nr. 17.04.2018 și anularea deciziilor de impunere nr. 07.02.2018 pentru suma de lei, decizia nr. 08.02.2018 pentru suma de lei și nr. 08.03.2018 pentru suma de lei, emise de ANAF- DGRFP Timișoara, reprezentând decizii privind stabilirea din oficiu a contribuției pentru persoane fizice pe anii 2012-2015 ca neamenințate și nelegale.

Instanța de fond a reținut ca, în motivare, reclamantul a arătat, în esență, că deciziile de impunere nr. 07.02.2018 pentru suma de lei, decizia nr. 08.02.2018 pentru suma de lei și nr. 08.03.2018 pentru suma de lei, reprezintă practic decizii privind stabilirea din oficiu a contribuției pentru persoane fizice pe anii 2012-2015, dar prin contractul încheiat cu CJP Hunedoara a plătit contribuțiile imputate cu titlu de plată anticipată a asigurărilor sociale și nu poate fi obligat să plătească această sumă pe PFA cu titlu de stabilire din oficiu a contribuției PFA la asigurările sociale deoarece este vorba de una și aceeași persoană.

De asemenea, a mai susținut că, din adeverința cu nr. 24.11.2016 a ANAF de la data de 24.11.2016 rezultă că, nu înregistrează obligații fiscale neachitate reprezentând contribuții fiscale și de asigurări sociale de stat, iar prin contractul de asigurare socială nr. 14.04.2017 a cumpărat de la CJP Hunedoara vechime în muncă pentru anii 2012, și a plătit în acest fel asigurările pe această perioadă cu chitanța nr.

24.04.2017 în valoare achitată de lei, așa încât, nu putea să fie impozitat de două ori pe aceeași perioadă.

Reclamantul a invocat faptul că, potrivit Legii 186/2016 în baza căreia și-a plătit asigurările sociale, este exceptat de la plata contribuției în virtutea altor norme deoarece și-a achitat obligațiile conform Legii 186/2016, care a creat posibilitatea achitării asigurărilor sociale în sistemul de pensii în virtutea încheierii retroactive a unui contract de asigurare între asigurat și asigurătorul CJP Hunedoara, condiție realizată prin contractul de asigurare sociala nr. 24.04.2017 și că, sub acest aspect nu i se poate percepe o altă contribuție, atât titlul executoriu cât și actele de executare fiind întocmite cu încălcarea legii.

2. Instanța de fond. analizând legalitatea și temeinicia deciziei nr. 17.04.2018 emisă de către pârâta DGRFP Timișoara a apreciat că aceasta este netemeinică întrucât pârâta a dat dovadă de formalism excesiv prin respingerea ca nemotivată a contestației formulate de reclamant.

Astfel, instanța de fond a reținut că, deși este adevărat că, în contestația administrativă formulată de reclamant acesta nu a cuprins, în mod clar și concis, toate mențiunile prevăzute de dispozițiile art. 269 din Legea nr. 207/2015, nefiind în mod clar indicate motivele de drept ale cererii, contrar celor învederate de DGRFP Timișoara, contestația formulată a cuprins motivele de fapt ale cererii, reclamantul arătând că obiectul contestației este reprezentat de suma de lei, sumă rezultată din deciziile stabilite din oficiu pe anii 2012-2015 și că acesta a achitat contribuțiile de asigurări sociale către CJP Hunedoara, așa încât, cu efectuarea unor minime verificări, pârâta avea posibilitatea de a cunoaște împrejurările relevante pe care se sprijină pretențiile reclamantului.

În context, instanța de fond a mai arătat că, este important de precizat că rațiunea pentru care dispozițiile art. 269 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 impun menționarea în cuprinsul contestației a motivelor de fapt și de drept ale cererii este aceea de a se determina cadrul necesar soluționării contestației prin prisma criticilor de nelegalitate sau netemeinicie invocate de contestator, iar în prezența unor motive de fapt suficient de bine conturate, lipsa indicării motivelor de drept nu este un argument suficient care să conducă la nesoluționarea pe fond a contestației administrative a reclamantului.

În consecință, față de aspectele anterior menționate, instanța a dispus anularea deciziei nr. 17.04.2018 emisă de către DGRFP Timișoara și în aplicarea dispozițiilor art. 281 alin.7 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, constatând netemeinicia deciziei nr. 17.04.2018 de soluționare a contestației administrative, prin care a fost respinsă contestația de organul fiscal fără ca acesta să intre în cercetarea fondului raportului juridic fiscal, instanța s-a pronunțat și asupra fondului raportului juridic fiscal.

Astfel, analizând deciziile privind stabilirea din oficiu a contribuției de asigurări sociale pentru persoane fizice nr. 21.12.2017, nr. /07.02.2018, nr.

08.02.2018 și nr. 08.02.2018, pentru anii 2012-2015, prin prisma dispozițiilor legale incidente în cauză, instanța a constatat că acestea au fost în mod legal întocmite și că nu există niciun motiv de nelegalitate sau de netemeinicie a acestora.

Sub acest aspect, instanța de fond a reținut că, reclamantul a efectuat în perioada 2012-2015 activități independente din care a obținut venituri, respectiv transport cu taxiul, aspect care nu a fost contestat de reclamant la niciun moment. Realizând venituri din activități independente, reclamantul avea calitatea de contribuabil la sistemul public de pensii și avea obligația asigurării în sistemul public de pensii, în conformitate cu dispozițiile art. 296²¹ alin. 1 lit. a)-i) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal (în vigoare la acea dată) și așa cum rezultă și din notificarea din data de 26.10.2017 (fișa nr.

113). reclamantul nu și-a respectat obligația de a declara veniturile din activități independente, aspect care nu a fost contestat de reclamant. În aceste condiții, în lipsa depunerii declarațiilor pentru veniturile din activități independente, în mod legal și temeinic organul fiscal a emis, pe numele reclamantului, deciziile de impunere din oficiu a contribuției de asigurări sociale pentru persoane fizice, aferente anilor 2012, 2013, 2014 și 2015, în conformitate cu dispozițiile legale incidente, respectiv art. 106 și art. 107 din Legea nr. 207/2015.

Instanța a mai reținut că, într-adevăr, reclamantul a încheiat cu CJP Hunedoara contractul de asigurare socială cu nr. 24.04.2017 prin care s-a obligat să plătească asigurările sociale pe perioada aprilie 2012-martie 2017 (filele nr. 20-21), achitând în baza acestui contract suma de _____ ei, conform chitanței nr. 24.04.2017 (fila nr. 24), însă, așa cum s-a arătat anterior, datorită faptului că, reclamantul obținea venituri din activități independente, acesta era asigurat obligatoriu în sistemul public de pensii, prin efectul legii, și potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, datora contribuția de asigurări sociale conform prevederilor Codului fiscal, iar activitatea privind administrarea creanțelor provenind din contribuții de asigurări sociale, datorate de persoanele care realizează venituri din activități independente se realizează de organul fiscal central, astfel cum prevăd dispozițiile art. 31 și art. 41 din Legea nr. 263/2010.

În consecință, față de acest ultim aspect și întrucât reclamantul era asigurat obligatoriu în sistemul public de pensii, instanța reține că reclamantul nu avea un drept de opțiune, în sensul de a alege încheierea unui contract de asigurare socială cu CJP Hunedoara și să nu achite respectiva contribuție prin mijlocirea organului fiscal competent.

Sub acest aspect, instanța de fond a arătat că, această situație rezultă în mod indubitabil din dispozițiile art. 1 alin. 1 și 2 din Legea nr. 186/2016 privind unele măsuri în domeniul asigurării unor categorii de persoane în sistemul public de pensii, potrivit cu care: *"1) Prin derogare de la prevederile Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, persoanele care nu au calitatea de pensionari pot efectua plata contribuției de asigurări sociale pentru perioadele de timp în care nu au avut calitatea de asigurat în sistemul public de pensii sau într-un sistem de asigurări sociale neintegrat acestuia. 2) Sunt exceptate de la aplicarea prevederilor prezentei legi persoanele pentru care exista obligația asigurării în sistemul public de pensii, în conformitate cu prevederile Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare."*

Mai mult, instanța a reținut că, la momentul încheierii contractului de asigurare socială, reclamantul a completat o declarație prin care a arătat că, în perioada consemnată în contractul de asigurare socială, nu a avut calitatea de asigurat în sistemul public de pensii și că nu a avut obligația asigurării în sistemul public de pensii ca urmare a realizării de venituri din activități independente (fila nr. 47). Or, aducându-i-se la cunoștință la momentul încheierii contractului de asigurare socială că, față de faptul că a avut calitatea de asigurat în sistemul public de pensii, este exceptat de la aplicarea dispozițiilor Legii nr. 186/2016, reclamantul avea opțiunea de a nu încheia respectivul contract de asigurare, urmând să achite contribuția de asigurare socială prin mijlocirea organului fiscal competent, în baza dispozițiilor Codului fiscal și ale Codului de procedură fiscală.

În ceea ce privește adevărul nr. _____ 4.11.2016 emisă de AJFP Hunedoara (fila nr. 7), prin care se arată că, la data de 24.11.2016 reclamantul nu înregistrează obligații fiscale neachitate reprezentând obligații fiscale și de asigurări

sociale de stat. instanța de fond a reținut că, aceasta nu prezintă relevanță câtă vreme deciziile de stabilire din oficiu a contribuției de asigurări sociale au fost emise ulterior acestei date (respectiv la datele de 21.12.2017, 07.02.2018 și 08.02.2018), astfel că, la momentul emiterii adevărului, obligațiile fiscale din cuprinsul respectivelor decizii nu erau încă stabilite.

În acord cu reclamantul, instanța a apreciat că, într-adevăr, dată fiind destinația identică a sumelor stabilite în sarcina reclamantului prin deciziile contestate în prezenta cauză cu suma achitată voluntar de reclamant în baza contractului de asigurare socială nr.

24.04.2017, respectiv contribuție asigurare socială, acesta ar trebui să beneficieze de restituirea sumelor achitate excedentare, nefiind legală stabilirea de două ori în sarcina reclamantului a aceleiași contribuții datorate bugetului de stat, însă, în prezenta cauză reclamantul a contestat deciziile emise de organele fiscale și a stabilit acest cadru procesual. În plus, instanța de fond a mai reținut că, se impun verificări și analize suplimentare cu privire la sumele datorate de reclamant cu titlu de contribuție de asigurare socială, la perioadele avute în vedere și la baza de calcul al acestei contribuții, așa încât, nu se poate pronunța cu privire la acest aspect în prezentul demers judiciar.

Recursurile declarate în cauză:

3. Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara în nume propriu și pentru Direcția Generală regională a Finanțelor Publice Timișoara (denumită în continuare în cuprinsul prezentei decizii, AJFP) a invocat următoarele motive de recurs, întemeiate pe prevederile art. 488 alin.1 pct. 8 Cod procedură civilă(țiile 4-7 recurs):

- greșit a reținut instanța de fond că, trebuia soluționată pe fond contestația administrativă, așa încât, a făcut o aplicare greșită a prevederilor art. 268 alin.1, 269 alin.1 lit. a, alin.2.3 din Legea nr. 205/2015, deoarece i-a fost solicitat reclamantului recurent să completeze dosarul contestației și să precizeze actul administrativ fiscal contestat și cuantumul sumei contestate, iar acesta a răspuns că, suma contestată este lei și că, rezultă din deciziile stabilite din oficiu pe anii 2012-2015 și că, a achitat sumele, arătând că a achitat suma de lei, făcând afirmații privind această sumă, fără documente justificative și fără să precizeze motivele de fapt și drept ale contestației.

Așa fiind, a arătat că, nefiind motivată în fapt și drept, corect a aplicat prevederile art. 276 alin.1 din Legea nr. 207/2015, deoarece autoritatea care soluționează contestația nu se poate substitui reclamantului. În context, a arătat că, în mod greșit instanța de fond a reținut că, a fost greșit soluționată contestația administrativă de către DGRFP Timișoara.

4. În analiza acestui recurs, Curtea de Apel, reține că, instanța de fond a făcut o corectă aplicare a prevederilor legale și în plus, în analiza de legalitate pe fond, a deciziilor de impunere nr. 7.02.2018, nr. 08.02.2018 și nr.

08.03.2018 emise de pârata AJFP Hunedoara, Serviciul Fiscal Municipal Hunedoara împotriva cărora recurentul reclamant a formulat contestație administrativă, soluționată pe calea excepției, prin decizia nr. din 17.04.2018 a reținut că, acestea sunt legale și temeinice.

În plus, instanța de fond a făcut corectă aplicare a dispozițiilor art. 269 din Legea nr. 207/2015, câtă vreme, reclamantul a arătat că obiectul contestației este reprezentat de suma de i, sumă rezultată din deciziile stabilite din oficiu pe anii 2012-2015 și că acesta a achitat contribuțiile de asigurări sociale către CJP Hunedoara.

Corect, a reținut instanța de fond că, prin minime verificări, recurenta pârâtă avea posibilitatea de a cunoaște împrejurările relevante pe care se sprijină pretențiile reclamantului.

De asemenea, instanța de fond a precizat în mod relevant că, rațiunea pentru care dispozițiile art. 269 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 impun menționarea în cuprinsul

contestației a motivelor de fapt și de drept ale cererii este aceea de a se determina cadrul necesar soluționării contestației prin prisma criticilor de nelegalitate sau netemeinicie invocate de contestator. iar în prezența unor motive de fapt suficient de bine conturate, lipsa indicării motivelor de drept nu este un argument suficient care să conducă la nesoluționarea pe fond a contestației administrative a reclamantului.

Sub același aspect, Curtea de Apel reține că, funcția pozitivă a *recursului administrativ* vizează tocmai asigurarea accesului persoanei la o procedură rapidă, la un remediu, care nu are semnificația plasării autorității pe o poziție în care, printr-un formalism excesiv să nu analizeze fondul contestației.

Pentru aceste motive, Curtea de Apel, reține că, nu sunt incidente prevederile art. 488 alin.1 pct. 8 Cod procedură civilă, prin raportare la motivele de recurs invocate, așa încât, va respinge recursul declarat de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara în nume propriu și pentru Direcția Generală regională a Finanțelor Publice Timișoara.

5. Reclamantul I a invocat următoarele motive de recurs, întemeiate pe prevederile art. 488 alin.1 pct. 8 Cod procedură civilă (filele 9-11 recurs):

- instanța de fond nu s-a pronunțat asupra dublei impuneri și nu a ținut seama de faptul că, a efectuat plata;

- a reluat argumentele din fața instanței de fond;

6. Curtea, verificând toate motivele invocate și judecând recursul, în aplicarea dispozițiilor art. 496, art. 499 Cod procedură civilă va respinge ca nefondat recursul declarat de Ionici Cornel, deoarece categoria de argumente reținute de Judecător prin sentința supusă prezentului control de legalitate este considerată de Curtea de Apel deplin valabilă.

Curtea de Apel, reține că, recurentul a formulat contestație împotriva deciziilor de impunere, dar în realitate dorește restituirea sumelor achitate excedentar. Ori, pentru restituirea sumelor achitate excedentar nu acesta era demersul judiciar, însă nici instanța de fond, nici Curtea de Apel, nu se pot pronunța decât în limitele investiției, prevederile legale ale art. 129 Cod procedură civilă, fiind exprese, în acest sens.

Astfel, conform art. 129 alin. final din Codul de procedură civilă, instanța este ținută de limitele investiției sale determinate prin cererea de chemare în judecată, ea neputând hotărî decât asupra a ceea ce formează obiectul cererii deduse judecării.

Prin urmare, datorită faptului că, obiectul cu care reclamantul a investit instanța de fond l- au constituit deciziile de impunere, instanța de fond s-a pronunțat în limitele cu care a fost investită, făcând aprecieri numai asupra legalității acestor decizii, deoarece restituirea sumelor achitate excedentar nu este posibilă atâta timp cât o asemenea cerere nu a făcut obiectul acțiunii, partea având posibilitatea valorificării dreptului său pe calea unei acțiuni separate

Cum esența cauzei a fost reținută de instanța de fond în mod corect și complet și a făcut o corectă aplicare a prevederilor legale, Curtea de Apel, reține că, nu sunt incidente prevederile art. 488 alin.1 pct. 8 Cod procedură civilă, prin raportare la motivele de recurs invocate, așa încât, va respinge recursul declarat de Ionici Cornel.

Pentru aceste motive, în baza prevederilor art. 496 alin.1 teza II Cod procedură civilă, Curtea de Apel va respinge recursurile declarate de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara în nume propriu și pentru Direcția Generală regională a Finanțelor Publice Timișoara și Ionici Cornel.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursurile formulate de recurenții [redacted] și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara în numele și pentru **Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara** împotriva sentinței 773/2020 pronunțată de Tribunalul Hunedoara.

Definitivă

Pronunțată prin punerea la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei, în data de 07.04.2021.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

